

חַת־ת לַיּוֹם שְׁשִׁי פְּרָשֵׁת מִקֵּץ עֵרֵב שַׁבַּת קוֹדֵשׁ זֹאת חֲנוּכָּה ג' טַבַּת, ה'תשפ"ד

מְקֻדָּשׁ לְמַעַן בְּטַחֵן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֶי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֵּשׁ / שְׁשִׁי עִם רִשִׁי

הַיּוֹם בַּחֲמֵשׁ מִתְחִילִים לְלַמֵּד מֵה קָרָה אַחֲרֵי שֶׁהִשְׁבַּטִים הוֹרִידוּ אֶת בְּנֵימִין לְמִצְרַיִם.

עֲכָשׂוּ כָּל הַשְּׁבֻטִים נִמְצְאִים בְּמִצְרַיִם! הֵם הֵבִיאוּ אִתָּם אֶת בְּנֵימִין.

כְּשִׁיּוֹסֵף רָאָה אֶת בְּנֵימִין, הוּא הוֹרָה לְרֹאשׁ הַמְּשֻׁרְתִים לְלַכֵּת לְשַׁחוּט בְּהֵמוֹת וּלְהַזְמִין אֶת הָאֲחִים
לְבוֹא לֶאֱכֹל אִתּוֹ.

רֹאשׁ הַמְּשֻׁרְתִים שֶׁל יוֹסֵף הֵבִיא אֶת הָאֲחִים לְבֵיתוֹ שֶׁל יוֹסֵף. הֵם חָשְׁשׁוּ עֲכָשִׂי שִׂיאֲשִׁימוּ אוֹתָם שֶׁהֵם
גָּנְבוּ אֶת הַכֶּסֶף, וַיִּקְחוּ אוֹתָם לְעַבְדִּים! הֵם הִלְכוּ וְדִבְרוּ עִם רֹאשׁ הַמְּשֻׁרְתִים וְאָמְרוּ: "בְּאֵנוּ לְקִנּוֹת מִזֶּה
וּמִצְאָנוּ שֶׁהַכֶּסֶף שֶׁלָּנוּ נִשְׁאָר בְּתוֹךְ הַשְּׂקִים, אַחֲרַי שֶׁעֲזַבְנוּ! אֲנַחְנוּ לֹא יוֹדְעִים מִי הִטְמִין אֶת זֶה שֵׁם". רֹאשׁ
הַמְּשֻׁרְתִים עָנָה: "אֵל תִּדְאָגוּ, כִּנְרָאָה שֶׁבְּזָכוֹת אָבִא שְׁלָכְם, קִבַּלְתֶּם מִתְּנָה. אֲנַחְנוּ קִבַּלְנוּ אֶת כֶּסֶפְנוּ".
הָאֲחִים כָּבֵר לֹא חָשְׁשׁוּ כְּמוֹ קֹדֶם, וַחֲזְרוּ לְבֵיתוֹ שֶׁל יוֹסֵף. שִׁמְעוֹן סָפַר לָהֶם שֶׁהִתְנַהֲגוּ אִתּוֹ יָפָה.

הַמְּשֻׁרְתִים הִחְזִירוּ אוֹתָם וְנָתְנוּ לָהֶם מִים לְרַחֵץ אֶת הַרְגְלִים וְאָכַל לַחֲמוּרִים שֶׁלָּהֶם. הַיּוֹת שֶׁהֵם יָדְעוּ
שִׁיּוֹסֵף יֹאכַל אִתָּם, הֵם סָדְדוּ אֶת הַמִּתְנֹנֹת שֶׁלָּהֶם בְּכִלִּים נָאִים.

כְּשִׁיּוֹסֵף חָזַר הַבֵּיתָה, הֵם הִרְאוּ לוֹ אֶת הַמִּתְנֹנֹת וְהַשְּׁתַּחֲוִי לְפָנָיו.

יוֹסֵף שָׁאַל אוֹתָם: "מֵה שְׁלוֹם אֲבִיכֶם? הֲאֵם הוּא עַדִּין חַי?"

הַשְּׁבֻטִים עָנוּ: "כֵּן, אֲבִינוּ עוֹד חַי" וְהַשְּׁתַּחֲוִי שׁוֹב.

יוֹסֵף הִסְתַּכֵּל וְרָאָה אֶת אַחִיו, בְּנֵימִין. וְשָׁאַל: "הֲאֵם זֶה הָאִחַ הַצָּעִיר עָלְיוּ סִפְרָתְכֶם?" וְאָז נִפְנָה לְבְנֵימִין

ואמר – "שה' יעשה עמך חסד" (בגלל שיעקב קרא לילדים שלו מתנת חסדי ה' אבל זה היה לפני שבנימין נולד ויוסף רצה שהברכה תחול גם עליו).

תהלים / יום ג' לחדש פרקים י"ח- כ"ב

דוד המלך כתב את ספר התהלים ברוח הקדש, לכל היהודים.

בתהלים דוד המלך שם בפנינו מלים המשבחות את ה', מלים שעוזרות לנו כְּאִשֶּׁר אָנוּ צְרִיכִים אוֹתוֹ ומלים כְּדִי לְבַקֵּשׁ סְלִיחָה כְּאִשֶּׁר רוֹצִים לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה.

לְכָל פֶּרֶק ישׁ מִסֵּר! בתהלים שבהם אנו בדרך כלל משתמשים, הנקראים תהלים "אהל יוסף יצחק", לפני רוב הפרקים ישנן מספר שורות המסבירות את המסר של הפרק.

בפרק הראשון בתהלים של היום, פרק י"ח, דוד המלך נותן לנו מלים לומר כְּאִשֶּׁר קוֹרֵה לָנוּ נֶס. אָנוּ מְהַלְלִים אֶת ה' וְזוֹכְרִים אֶת הַנְּסִים הַרְבִּים שֶׁה' עָשָׂה לָנוּ מֵעַת בְּרִיאַת הָעוֹלָם. וּמְבַקְשִׁים שְׁמִי שֶׁעָשָׂה אֶת כָּל הַנְּסִים יְמִשִּׁיף לַעֲשׂוֹת נִסִּים לַיהוּדִים. דוד המלך אמר פרק זה לקראת סוף חייו, תוך הודאה לה' על כך שהציל אותו מצרות רבות ורעות. הוא נצל מאויבים רבים, משאול שרדף אחריו ועוד.

המסר מהפרק הבא, פרק י"ט, הוא לראות את הגדלות של ה'. כְּאִשֶּׁר מֵתְבוֹנְנִים בְּשָׁמַיִם, וּמִסְתַּכְּלִים בַּתּוֹרָה מֵתְבוֹנְנִים בְּנִפְלְאוֹתָיו שֶׁל ה'.

כְּמוֹ שְׁנֵאמַר בְּאַחַד הַפְּסוּקִים "הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֱלֹהִים" – הַתְּבוֹנְנוֹת בַּדְּבָרִים הַנִּפְלְאִים שֶׁה' בְּרָא עוֹזֵרֵת לָנוּ לְשִׁבַח, לְפָאֵר וּלְכַבֵּד אֶת ה'.

תניא / סיום פרק ד' (ג' טבת שנה מעוברת)

כעת נלמד את החלק האחרון של פרק ד'.

בפרקי אבות, אומרת המשנה שיפה שעה אחת של מצוות ומעשים טובים בעולם הזה יותר מכל מה שאפשר לקבל בעולם הבא. בגלל שאפשר לקיים תורה ומצוות רק בעולם הזה!

לפעמים זה לא נראה שאנחנו כל כך קרובים לה' על ידי קיום מצוות. מכיון שאנחנו משתמשים בדברים גשמיים כדי לקיים מצוות. (כל הדברים שאנחנו יכולים לשמע, להרגיש, להריח או לטעם הם דברים גשמיים. מצוות שעושים עם דברים גשמיים לדגמא- לולב שצומח על עץ, או הדלקת נרות שבת שעשויה משעווה ופתילה, או מזוזה שכתובה על קלף מעור של בהמה, ועוד הרבה הרבה מצוות).

אבל הקרבה לה' במצוות היא באמת חזקה, נוכל להבין זאת במשל:

אם מישהו רוצה לחבק אדם אחר. זה לא משנה אם הוא לובשים? חלצה, מעיל או סוּדֵר. הדבר העקרי הוא שמחבקים אותו. זה לא משנה מה הם לובשים, ואתם לא תאמרו, היי. הרגע חיבקתי את הסוּדֵר של אמא! ברור שלא, אתם חיבקתם את אמא!

כשאנחנו מקיימים מצוה, זה כמו לחבק את ה'! הדברים הגשמיים בהם אנחנו משתמשים כדי לקיים מצוה, הם כמו "הבגדים" של ה'. לכן, למרות שה' כביכול "לובש" את כל ה"בגדים" כשאנחנו מקיימים מצוות. אנחנו עדין מחבקים את ה', המלך של כל העולם!

כשאנחנו לומדים תורה (אחת המצוות המיוחדות ביותר) ה' גם מחבק אותנו! (אנחנו יודעים את זה מהפסוק: "וימינו תחבקני" ידו הימנית כביכול של ה', שהחסידות מסבירה שזו בעצם התורה, מחבקת אותנו).

ב"היום יום" של היום מביא הרבי שני תקונים שהאדמו"ר הרש"ב מעיר על "תורה אור" לפרשת מקץ.

אחד מהם הוא מלה מיתרת שהודפסה בטעות: היא מדברת על עד כמה הנשמה שמחה בגן עדן, ושוה לעבר אפלו דברים קשים כדי שנוכל לקבל את זה. בטעות בתורה אור הדפס כאלו זה לא כדאי חס ושלום!

עוד טעות במקום שבו כתוב שהאורות של חנכה קשורים למשיח. האור האלקי של המנורה האיר לכל העולם ולכן צריכים לרדא שמדליקים את החנכיה ברבים. האדמו"ר הזקן מביא פסוק שמדבר על הגדלות של משיח ואומר שמשיח הוא הכי קרוב לה'. בטעות הדפסה אות אחת מיתרת, ובמקום לכתב שהמשמעות היא שהוא קרוב לה', כתוב שלא כל כך קרוב לה' כמו משיח.

(בתורה אור שיש לכם בבית, מן הסתם זה כבר מתקן)

ספר המצוות / מצוות עשה צ"ו

המצוה היומית מצוות עשה צ"ו היא על סוג של טמאה שמגיע מגוף של נבלה- בהמה שמתה.

רמב"ם / הלכות פלים פרקים כ"ז, כ"ח, כ"ו

היום לומדים איזה סוג של פלים יכולים להיות מדרס. הכונה שאם זב יושב, נשען או עומד על משהו הוא נטמא בטמאה שנקראת מדרס.

פרק כ"ז - לומדים על מוצרי עור שנטמאים אם זב יושב עליהם. אחד הדברים שהרמב"ם כותב הוא שגם סינר עור נטמא.

פרק כ"ח - מלמד על רהוט שיכול להטמא במדרס. עגלת תינוק למשל היא חפץ שיכול להטמא, בגלל שאנשים לפעמים נשענים ונתמכים בעגלות. אולם מקל הליכה איננו, בגלל שהוא רק עוזר לאדם בשווי משקל.

פרק כ"ו - הרמב"ם כותב על מקרים של פלים שנשברו, פרקו או חברו לכלים אחרים ויכולים לקבל טמאה של מדרס.

דרכי החסידות / חנכה

הרבי התחיל משהו מיוחד מאוד. "כולל תפארת זקנים" ו"חכמת נשים" – שבו אנשים יכולים ללמד תורה ולשמע שעורים בגיל מבגר. הם היו מגיעים לרבי מדי פעם והרבי היה אומר שיחה מיוחדת עבורם. הרבי החל את התכנית המיוחדת הזו בגלל שלעתים אנשים העבירו את הוריהם לבית אבות ורק בקרו אותם מדי פעם. הם לא הפנימו עד כמה האנשים המבגרים הם מיוחדים וכשהם מתבגרים הם יודעים עוד יותר דברים.

באחת השנים בחנכה, הרבי דבר שיחה בפני קבוצת כולל תפארת זקנים וחכמת נשים, על מפגש עם אנשים אחרים. הם מאחלים אחד לשני "בקר טוב", "שיהיה לך יום טוב". כששני אנשים נפגשים יחד, הם גורמים שהיום יהיה יום טוב על ידי אחולים אחד לשני. וזה חשוב יותר לגבי חנכה שהוא חג, יום טוב!

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה הרבנית נחמה ציפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

מהו הנס של חנוכה?

בעצם מדבר בשני נסים, השמן שבמנורה החזיק מעמד שמונה ימים והיהודים נצחו במלחמה נגד היוונים.

הנס העקרי שבגללו חז"ל תקנו את חג החנוכה הוא נס השמן. לכו המצוה העקרית של חנוכה היא להדליק את המנורה. עם זאת מודים לה על הנס השני שהיהודים נצחו במלחמה. עושים זאת באמירת "ועל הנסים", מודים לה' על כך שהעם היהודי הקטן נצח את העם היווני העצום והענק.

גאולה ומשיח / זאת חנוכה

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרת מרים צימל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

אנו נמצאים ביום האחרון של חג החנוכה- היום השמיני הנקרא "זאת חנוכה".

חסידות מסבירה שהמספר שמונה הוא מספר מאוד מיוחד. שבע זה רגיל. זו הדרך הרגילה בה העולם מתנהל, למשל ישנם שבעה ימים בשבוע אבל שמונה הוא יותר מזה.

כשמשח יבוא, יהיו דברים רבים הקשורים למספר שמונה. אחד מהם הוא הנבל של דוד המלך בו היו שבעה מיתרים ובימות המשיח יהיו בו שמונה כדי לנגן שיר מיוחד למלך המשיח. הדבר מעיד שבימות המשיח יהיה הבדל ושונה לחלוטין מהאופן שבו מתנהל העולם היום.

ביום השמיני של חנוכה – מזכירים לנו על העת המיוחדת שבה אנו נמצאים כעת, ממש בסמיכות לביאת המשיח.

(ראה התועדויות ה'תש"נ חלק ב' עמ' 92, הלכות ומנהגי חב"ד עמ' 117)